

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 28.000

Letna inozemstvo Lir 40.000

Letna inozemstvo, USA dol. 30

Poštno čekovni račun: šte. 11234499

Leto XXXVIII. - Štev. 32 (1912)

Gorica - četrtek, 7. avgusta 1986 - Trst

Posamezna številka Lir 600

Postavljanje spomenikov atentatorjem ni vredno demokratične družbe

Občinski upravitelji v Carrari (Toskana) so sklenili, da na javnem trgu postavijo spomenik anarhistu Gaetanu Bresciju, ki je 29. julija 1900 v atentatu umoril tedanjega italijanskega kralja Humberta I. Atentat se je izvršil v Monzi. Levičarska uprava v Carrari ima atentatorja G. Brescija za narodnega junaka, saj spomenike postavljamo junakom in za človeštvo zaslužnim ljudem.

Namera občinske uprave v Carrari je naletela na dokajšnje nasprotovanje in ugovore v javnosti, a tudi na odobravanje. Prizadeti se čutijo zlasti monarhisti, mislini in seveda dediči Humberta I., sedanja Savojska družina. Vendar se mi zdi, da postavljati spomenik nekomu, ki je zahrbtno umoril človeka, ni zadeva samo nekaterih, je moralna zadeva ljudi. Gre namreč za to, kako gledamo in vrednotimo politične umore in terorizem. Pri atentatu na kralja Humberta I. je šlo za političen umor in za dejanje terorizma.

OBERDANOV SPOMENIK V TRSTU

Zadeva ni nova. V Trstu so fašistične oblasti postavile spomenik atentatorju Guglielmu Oberdanu (Oberdanku) in po njem poimenovali trg. To so naredili z velikimi slovesnostmi in hoteli, naj bi bil navzoč tudi škof A. Fogar, ki naj bi spomenik celo blagoslovil, če se prav spominjam.

Msgr. Fogar se je pa temu odločno uprl. Saj je šlo za človeka, ki je pripravil atentat na cesarja Franca Jožefa; atentat je sicer spodbudil, ker je policija Oberdana prej odkrila. Toda namera je ostala. Škof se je zavedal, da Cerkev ne more opravilati umorov nedolžnih ljudi, naj bodo namenjeni kakršni koli. S tem se je škof Fogar zelo zameril tedanjim oblastem in je bil pozneje to eden od razlogov, da so zahtevali njegov odhod iz Trsta.

Škof je šel, Oberdanov trg in spomenik sta ostala, toda ostalo je tudi moralno, načelo, da je umor nedolžnega hud zločin. Postavljati zločincem spomenike in jih proslavljati pa ni v čast nikomur. Almirante in mislini naj bodo zato tihi, ker so njihovi idejni očetje fašisti naredili v Trstu prav to, kar mislijo sedaj narediti v Carrari. Ugovarjati sme in more le človeška vest, kot je pokazal škof A. Fogar.

POSTOPANJE KRALJA DAVIDA

Kako sodi človekova vest glede političnih umorov in terorizma, priča sv. pismo stare zaveze. V prvi Samuelovi knjigi je namreč govora o sporu med kraljem Savlom in Davidom: Savel je skušal umoriti Davida, ker je menil, da mu streže po prestolu. Toda zgodilo se je, da je Savel preganjal Davida v puščavi, a David se je skrival. Ponoči, ko so vsi spali, se je David v spremstvu zvestega poveljnika Abisaja priplazil v Savlovo taborišče in do Savla samega, ki je trdno spal. Abisaj nagovori Davida, naj mu dovoli, da Savla prebode z njegovo lastno sulico. Toda David odvrne: »Nikar ga ne ubijaj! Bo že prišel njegov dan in bo moral umreti« (7 Sam 26).

Mislím, da je s tem zgledom Bog enkrat za zmeraj obsodil vse politične umore in zločine. Seveda se kasneje tudi izraelski kralji niso vedno držali Davidovega zgleda in poznejša zgodovina kraljev poroča o raznih političnih zločinih tudi pri Izraelcih, npr. ko je kraljica Atalija dala pomoriti ob smrti sina Ohozija vse njegove sinove, da je lahko sama zavladala. Toda gre za zločine in ne za »junška« dejanja, ki naj bi jih ljudje proslavljali in poveščevali. Kajti prostovoljen umor nedolžnega je vedno zlo dejanje, ki ga ne opraviči noben še tako dober namen.

KAKO OPRAVIČUJE N. MACHIAVELLI

V 16. stoletju je pa Nicolò Machiavelli začel drugače učiti. V svoji knjigi »Il Principe« pravi, da se vladar lahko poslužuje tudi nemoralnih sredstev zato, da pride na oblast ali da si jo utrdi. Taka sredstva so lahko: umor, zastrupitve, podkupovanje, obrekovanje in podobno. Saj

»namen posvečuje sredstva«.

Nekateri antiklerikalci pripisujejo ta nauk jezuitom. Toda zelo po krivici. V politiki ga je zagovarjal Nicolò Machiavelli in za njim seveda vsi revolucionarji. Tudi slovenski v zadnji vojni. Danes pa pripadniki organizacij ETA v Španiji in IRA v Severni Irski, vsi arabski teroristi s Homeinijem na čelu, pa sandinisti v Nikaragvi in Fidel Castro na Kubi, Pinochet v Čilu itd.

Gre za vse tiste, ki z nasiljem in terorjem hočejo priti na oblast ali si to oblast utrditi. Pri tem ni izvez tovariš Gorbačov, ki se dela tako lepega pred zunanjim svetom, doma pa še nadalje zatira vsako opozicijo, kakor so delali drugi pred njim ali pa še bolj prefinjeno.

Ob poročilih o atentatih v Bejrutu, v Madridu, v Parizu, Berlinu, na Cejlonu, v Santiagu, v Jeruzalemu in še drugod po svetu se za kratek hip zahodni svet zgrozí, obsodi, pa kmalu pozabi. Številni procesi zoper rdeče brigadiste, mafijce in druge teroriste, ki so pred nekaj leti gospodarili v Italiji, pa obletnice atentata na železniški postaji v Bologni (prav te dni), atentat na vlak Italicus in še druge slične obletnice v Italiji, nas spominjajo na »svinčena leta« v naši državi, ko je vse kazalo, da bo prevladalo nasilje. Toda državni demokratični red je obstal in terorizem je bil premagan. Prepričan sem, da tudi zato, ker je italijanska komunistična partija že po vojni uvidela, da nasilje in krvava revolucija nista pot za izboljšanje socialnih pogojev družbe.

Vendar zaključim: Postavljanje spomenikov atentatorjem in njih proslavljanje ni vredno demokratične družbe.

K. HUMAR

Smrt najstarejšega kardinala

V Rimu je umrl dekan kardinalskega zbora Carlo Confalonieri, rojen leta 1893 v Sevesu (Lombardija). 25. julija je izpolnil 93 let. Bil je osebni tajnik papežev Pija XI. in Pija XII., od leta 1941 do 1951 nadškof v Aqului, nato pa tajnik Kongregacije za versko vzgojo in Konzistorialne kongregacije. Slednja je leta 1967 postala Kongregacija za škofo in on je postal njen načelnik. Papež Janez XXIII. ga je 15. decembra 1958 imenoval za kardinala. Od 1977 je bil dekan tega zbora. Z njegovo smrtjo šteje zbor 146 članov, a 34 jih je prekoračilo 80 let in ne morejo več voliti papeža.

Teden nasilja v Bejrutu

V teku enega tedna so se v Bejrutu zvrstili kar štirje atentati. V ponedeljek 28. julija je v krščanskem delu (vzhodni Bejrut) eksplozija terjala 32 mrtvih in 120 ranjenih. Odgovor je prišel hitro. Ze naslednji dan je v zahodnem delu mesta, kjer žive muslimani, razneslo vozilo z eksplozivom, zaradi česar je bilo ubitih 25 oseb, 170 pa ranjenih.

Nato se je nasilje vrnilo v vzhodni del. V petek je eksplozija avtomobila ubila vojaka in ranila 27 civilistov. V soboto je prav tako v krščanskem Bejrutu počilo, le da na srečo ni bilo mrtvih; eksplozija je ranila tri moške in dve ženski, uničila pa sedem parkiranih vozil.

Zaradi stopnjevanja nasilja je libanonski predsednik Džemajel pozval krajevne muslimanske veljake in Sirijo, naj skupaj s kristjani prispevajo k pomiritvi, a je njegov poziv padel v prazno.

M. Terezija v Zagrebu

Sredi julija se je mudila v Zagrebu m. Terezija iz Kalkute. Obiskala je svoje sestre, ki delujejo v tem mestu od 1978. Za to priložnost so prišle tudi sestre iz Skopja, kjer je ustanovila postojanko leta 1980.

V stolnici, kjer se je udeležila maše kardinala Kuharića, jo je pozdravila velika množica. M. Terezija je obiskala tudi Marijino božjo pot Marija Bistrica.

Franceta Goršeta ni več med nami. Težko bo pozabiti na podobo živahnega, sivolasega »mladostnika«, polnega načrtov, vedno zadržega v prihodnost. Njegova življenjska nit se je pretrgala na pragu devetdesetih let 2. avgusta v popoldanskih urah v zdravilišču na Golniku pri Kranju. Odšel je po plačilo k večnemu Umetniku, v katerega je vedno upal.

Grenko je pisati o umetniku z zavestjo, da ga ni več med nami, saj je postal že skoraj nekaj breztesnega, neuničljivega v naši stvarnosti. Srečevali smo ga povsod, od Koroške do Tržaške, polnega poslušna do bližnjega, zvestega prijatelja, srčnega znanca in čudovitega sogovornika. Težko je razmišljati o človeku, ki mu je bila umetnost življenjski credo in ki je v celoti prepleta njegovo življenje, da je bilo težko ločiti umetnika od človeka: znal je umetniško živeti, umetniško usklajevati svojo umetniško in človeško existenco. Ni mogoče, da ne bi žalovali po umetniku in istočasno tudi po človeku.

GORŠETOVA MLADOST

Francetu Goršetu je zibelka stekla 26. septembra 1897 v Zamostecu pri Sodražici na Dolenjskem. Že zgodaj se je moral priučiti skromnosti, saj mu pri dvanajstih otrocih oče Martin s svojim knjigoveskim delom res ni mogel nuditi izobilja. Kljub temu pa je France rasel v zadovoljstvu in polnosti, saj je bilo v hiši s knjigami vedno dovolj duhovne hrane. Knjige, ki jih je oče dobival v vezavo, je mali France skrbno prelistaval in se ustavljal posebno pri tistih, ki so bile bogato ilustrirane.

Prav to — kot je umetnik sam pripovedoval — ga je vpeljevalo v svet likovne govornice in ga vedno bolj navajalo k odločitvi, da se je po osnovni šoli v domačem kraju vpisal na Obrtno šolo v Ljubljani. Kiparski oddelek je takrat vodil vipavski rojak prof. Alojz Repič, ki je bil na dunajski likovni akademiji sošolec bodočega Goršetovega učitelja, velikega Meštrovića.

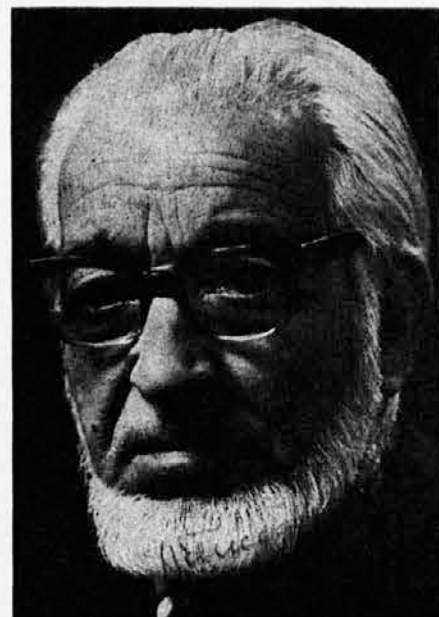
Prva svetovna vojna je prinesla prvi večji pretrus v Goršetovo življenje. Kiparsko dleto je moral zamenjati s puško in se odpraviti na fronto v okolico Pordenona. Po vojni se je leta 1920 vpisal na Akademijo za likovno umetnost v Zagrebu. Bil je prvi slovenski študent, ki je 1925 diplomiral pri kiparju Ivanu Meštroviću in za svoje prve uspehe prejel tudi Meštrovićevo nagrado. Jasnó je, da ga je po umetniškem oblikovanju, ki ga je prejel v Zagrebu, zamikala renesančna Italija, ki si jo je privoščil na obširnem potovanju. Temu pa je dodal še ogled Prage in se končno naselil v Vremah na Krasu pri bratu Martinu, ki je bil tam za župnika.

PRIMORSKA LETA

Gorše je na tistem upal, da mu bo bližina Trsta pomagala pri uglaševanju umetniške poti, a je kmalu spoznal, da je resnica precej drugačna. Sam je ugotavljal, da »Trst ni prijatelj razstav... Razstave se ne izplačajo in so zato redke... Slik nihče ne kupuje, pač pa se vsak zgraža, če vidi na razstavi količjak bolj moderno delo«.

Na večjo odprtost in odmevnost je Gorše naletel v Gorici, kamor se je leta 1928 preselil. Sicer je tudi v Trstu že nekajkrat razstavljal (npr. 1927 s Seškom, Sirkom in Bambičem), a razstave so bile bolj zasebnega značaja. V Gorici pa je na eni izmed razstav doživel izreden uspeh, saj so o njem zelo ugodno poročali tudi italijanski listi. Eden izmed posebnih uspehov goriškega obdobja je tudi Goršetovo sodelovanje na Beneškem bienalu leta 1930.

Razmere na Primorskem so se zavoljo naraščanja nacionalistične nestrpnosti tako poslabšale, da se je Gorše raje umaknil v Ljubljano. Tu si je odprl atelje in razvil živahno umetniško in kulturno dejavnost. Postal je tajnik Društva likovnih umetnikov, predvsem pa se je združil s

slikarjema A. G. Kosom in M. Malešem v umetniško skupino Trojica. Ta skupina je bila med najbolj aktivnimi v letih pred drugo svetovno vojno. Leta 1944 je Gorše ustanovil svojo kiparsko šolo (obiskovali so jo nekateri danes znani umetniki, npr. Tršar, Borčič).

Plodna ljubljanska leta pa je pretrgal tok zgodovine. Povojne razmere so Goršeta prisilile, da je zapustil domovino. Leta 1945 se je umetnik spet naselil v Trstu, kjer je zdržal sedem let. Čeprav si je pridobil krog zvestih prijateljev, se njegovo delo ni moglo v polnosti razmahniti, saj si je za vsakdanji kruh moral pomagati s poučevanjem na slovenski šoli in s sodelovanjem na slovenskem radiu. V skladu z razmerami je v tem obdobju nastalo veliko število portretov prijateljev in znancev in pa več knjižnih ilustracij.

ONSTRAN OCEANA

Gorše ni mogel dolgo zdržati v tem okolju. Omejenost kulturnega kroga je umetnika prisilila k iskanju novih izhodišč. Že po naravi nemirnega in stalno išočega umetnika je Trst leta 1952 pognal čez morje. Prvi pristanek je bil v Clevelandu, kjer si je Gorše takoj uredil atelje in kjer se je zaradi večjih in pogostejših naročil lahko posvetil izključno umetniškemu ustvarjanju.

Čeprav je v formalnem pogledu njegova umetnost v tem času doživela največji preobrat, pa vendar lahko rečemo, da so v Ameriki nastala njegova najbolj impozantna in najbolj zaskrožena umetniška dela, predvsem v zvezi z opremo različnih cerkva (npr. v Torontu, Washingtonu itd.).

Leta 1964 se je Gorše preselil v New York. Bogata razstavna dejavnost (Cleveland, New York, Chicago) in njegove umetnine v velikih svetovnih galerijah nam potrjujejo, da se je Gorše uveljavil tudi v širšem kulturnem prostoru. Umetnik je dober del svojega življenja prebil v velikih centrih, v kozmopolitskih mestih. A kot da je ta močan pritisk šel mimo njega, je Gorše ostal ponižen in skromen. Vse te svetovljanske silnice niso mogle preusmeriti Goršetovih notranjih tokov, sprožile pa so obratne učinke: vse zunanje razkožje in vabe velemeest so njegova zanimanja še bolj okrenila v globine, da je umetnik začel še bolj intenzivno proučevati človekove duhovne in duševne vzgibe.

KOROŠKA — VEČER NJEGOVEGA ŽIVLJENJA

Devetnajst let je trajala Goršetova odisejada. Na večer svojega življenja se je vrnil v Evropo, kjer je več časa izbiral kraj za svojo naselitev. Končno se je odločil za Koroško. Leta 1973 si je v Svečah kupil Vrbnikovo domačijo v senci zvonika vaskerke sv. Lamberta. Odslej se je tudi domovina skušala oddolžiti umetniku, ki ga je skoraj potisnila v pozabo. Prihajala so večja cerkvena naročila iz Slovenije. Na žalost pa je uradni del še vedno molčal in premleval posledice, ki jih je prinesla prepoved velike razstave v Ko-

stanjenci na Dolenjskem, čeprav je bilo že vse pripravljeno in Steletov katalog tudi že dotiskan.

Sveče so od Goršetove naselitve postale pravo kulturno žarišče. Noben slovenski popotnik ni mogel mimo prijazne vasice, ne da bi se vsaj za hip ustavil pri Goršetu in si ogledal njegovo galerijo, ki jo je umetnik z velikim prizadevanjem uredil na skednju ob domačiji. Marsikdo je po obisku v Svečah začel drugače vrednotiti življenje, saj te je pogled na sivolasega umetnika z mladeniško zagnanostjo in nezadržno voljo do dela moral prežeti z optimizmom.

Tak je Gorše ostal do konca: živah, poln umetniških snovanj in načrtov. Ko ga je bolezen le prisilila k mirovanju, so se njegove misli še naprej mudile pri delu, čeprav z rahlo senco vdanosti v sprejetje neizprosnih življenjskih zahtev.

GORŠETOVO ŽIVLJENJSKO DELO

V vsem Goršetovem opusu je vidna osnovna nit, ki je vodila umetnikovo roko v oblikovanju del. Vseskozi je prisoten Goršetov koncept umetnosti, katere »poslanstvo« je v tem, da razkrije in poudari vrednost duhovnih vrednot, na katere je čas in svet pozabil, katere edine pa oblikujejo človeka«.

Prav zaradi tega je bil človek glavna snov umetnikovih razmišljanj. Njegova duševna kompleksnost, neizčrpnost, neprevidljivost so Goršetu ponujale vedno novih umetniških prijemov in razglabljanj. V začetku je Goršeta privlačevala predvsem življenjska moč v človeku, bujna rast in zmognost porajati novo življenje. Spominimo se le na nekatere njegove motive materinstva, iz katerih prosveta nedopovedljiva mehkoča in nemo začudenje pred veličino porajajočega se življenja.

Z leti je umetnik poglobljal svoja razmišljanja o človekovih skritih poteh, o vrednotah, ki ga morajo oplajati, da ne zdrkne na živalsko raven. Vse to se odraža v poduhovljeni asketski obliki Goršetovih ameriških del. Vrnitev v domovino je spet priključila k življenju mladostni užitek polnejšega oblikovanja. Snov njegovih del pa se je vedno bolj nagibala v religioznost, ki je bila sicer bolj ali manj prikrito že od začetka prisotna v Goršetovem delu.

Toplina in življenjski optimizem, ki sta stalno prevevala Goršetovo nemirno življenjsko pot, bosta ostala zapisana kot redki lastnosti umetnikov polpretekle in sedanje dobe.

Goršetu ni bilo dano, da bi še enkrat ob svoji 90-letnici doživel prirčno slavlje, s katerim so ga Sveče in ostala slovenska skupnost počastile za osemdeseti rojstni dan. Utegnil pa je doživeti, da se ga je slovenska umetnostna kritika spomnila (čeprav pri Mohorjevi družbi v Celovcu in po zamisli Korošcev) z lepo publikacijo izpod peresa dr. Ivana Sedeja. Skozi vse življenje pa se je lahko veselil zavesti, da je eden izmed najbolj priljubljenih slovenskih umetnikov.

Zdaj se ob svezem grobu še bolj živo zavedamo, kako težka bo naloga umetnostnega zgodovinarja, ki bo skušal Goršetov opus spraviti v monografsko delo in ohraniti živ spomin na tega izrednega umetnika in človeka.

K. V.

Truplo pokojnika bodo ta petek 8. avgusta prenesli v Sveče na Koroškem, kjer bo pogreb naslednji dan ob štirih popoldne.

Prihodnja dva tedna naš list ne izide

Kot je že navada, v avgustu naš list dvakrat ne izide. S tem pridejo uslužbenici in sodelavci do zasluženega oddiha, kar velja tudi za tiskarno Budin, v kateri se Katoliški glas tiska. Redno izidemo spet v četrtek 28. avgusta.

Po Sardiniji in Korziki

Leta 1977 je »Katoliški glas« začel s prirejanjem vsakoletnih potovanj, ki imajo to posebnost, da trajajo osem do deset dni in imajo za cilj obisk dežel in krajev, ki bi jih posameznik le težko dosegel; obenem pa nudijo ta potovanja udeležencem možnost, da se seznanijo z zgodovinskimi in kulturnimi posebnostmi obiskanih krajev ter se s tem tudi osebno obogatijo.

Letos sta prišli na vrsto Sardinija in Korzika, dva otoka v Sredozemskem morju zahodno od Italije, bogata tako po svojih zgodovinskih spomenikih kot tisočletni preteklosti in turistični privlačnosti. Vsi, ki so se prijavili — 52 oseb — so bili ob zaključku soglasnega mnenja, da je bilo to potovanje eno najbolj posrečenih in da je nudilo toliko novega, da bo spomin na razna doživljanja ostal vsem neizbrisen. Pričujoče vrstice naj bi to potrdile!

NA POT!

Začelo se je potovanje v ponedeljek 21. julija zgodaj zjutraj, ko je avtobus odpeljal z goriškega Travnika. Goriškim prijavljencem so se v Dobrodo pripružili še tisti s Tržaškega. Celotni program je skupaj s potovalno agencijo IOT pripravil Jože Jurak, ki je imel na skrbi tudi duhovno plat potovanja. Pri tem so mu bili v pomoč sobratje gg. Lazar, Markuža in Kavalir. Varno je vozilo upravljal ves čas Aleš Simčič, nečak dr. Oskarja Simčiča.

Dopoldanska vožnja je prvi dan potekala po avtocesti proti Rimu. V bližini Orvieto je bilo prvo kosilo. Na programu je bil obisk stolnice, a je bilo mestno središče zavoljo preureditvenih del zaprto. Tako se je bilo treba odreči temu užitku, kajti čakal nas je še postanek v Viterbu.

Mesto, ki ima 60.000 prebivalcev, je znano po svojem srednjeveškem obeležju. Središče obdaja obzidje s sedmimi vrati in sedmimi stolpi. Krasi ga med drugim papeška palača, zgrajena v letih 1255-66. Tu so v 12. in 13. stoletju papeži večkrat bivali.

V mestu je tudi živila sv. Rozalija (1233-1252). Leta 1250 je postala frančiškanska tretjerednica, ki je v ognjevitih pridigah pozivala someščane k spreobrnjenju. Umrli je 6. marca 1252, njen praznik pa je 4. septembra. Obiskali smo cerkev, obnovljeno leta 1908, kjer je pokopana (njeno truplo je ostalo nestrohnjeno) in opravili tam svojo prvo občestveno mašo.

Pot smo nato nadaljevali proti pristanišču Civitavecchia, od koder vozijo ladjetrajecti proti Sardiniji. Razmestili smo se po udobnih kabinah. Vožnja je bila mirna in po trinitajstih urah plovbe smo v torek 22. julija pristali v Cagliariu, največjem mestu otoka in sedežu avtonomne dežele. Ze v pristanišču nas je sprejela vodička, ki se je izkazala za zelo razgledano in nam nudila bogato razlago.

CAGLIARI

Mesto so zgradili Feničani, ga za njimi upravljali Kartazani, potem so prišli Rimljani, ki so ga klicali Karalis, v 13. stol. se ga je polastila Pisa, leta 1327 Aragonci iz Španije, dokler ni otoka v začetku 18. stol. dobila v posest savojska hiša. Danes šteje 250.000 prebivalcev.

Takoj po izkrcanju smo si bežno ogledali zanimivosti kraja, obiskali Marijino svetišče Bonaria, stari del mesta s trdnjavo in stolnico, rimski amfiteater in arheološki muzej. Popoldne smo se odpeljali na ogled razvalin starega feničanskega naselja Nora 30 km južnovzhodno od Cagliarija, mnogi pa so si že privoščili prvo kopanje v morju.

Na povratku smo imeli mašo v Marijinem svetišču Bonaria, ki ga upravljajo patri mercedarci. Po tradiciji so kip našli

v zaboju, ki ga je morski tok zanesel v pristanišče. Vsekakor imajo domačini to svetišče v veliki časti. Ko se je sedanji papež mudil na Sardiniji, ja maševal tudi v tej cerkvi.

Na noč je bil na sporedu folklorni večer v kraju Maracalagonis, kakih 20 km vzhodno od Cagliarija. Izvajala ga je skupina 14 plesalcev (sedem parov), ki so ob spremljavi tipičnih glasbil izvajali vrsto plesov. Med posameznimi točkami so domačini nudili domača tipična vina v pokušnjo. Kar sedem vrst so jih nudili, zraven pa še značilne sardske slaščice. Ni treba posebej omeniti, da je vzdušje kmalu postalo razgibano in se je zgovornost močno povečala. K romantičnosti pa je prispevala še jasna noč, ki jo je razsvetljevala polna luna.

V NOTRANJOST SARDINIJE

V sredo 23. julija se je pričela pot v notranjost dežele. Po zajtrku smo zapustili Cagliari in se usmerili po obsežni ravnini Campidano proti prvemu cilju tega dneva: ogled utrdbe »nuraghe« pri Baruminiu. Ta utrdba je ena mnogih, ki so se ohranile na Sardiniji, a je največja in najmanj poškodovana. Prvotni prebivalci so jih v obrambne namene postavili v času od 9. do 6. stol. pred Kr. »Nuraghi« so bili neke vrste tabori, kamor se je zatekalo ljudstvo v času sovražnikovih napadov.

Od tu je pot postajala vedno bolj slikovita in se stalno dvigala. Na desni se je pojavilo pogorje Gennargentu. Tako smo že pred polnočnim prispeli v kraj Lâconi. Uro prostega časa smo izrabili za sprehod po parku markiza Aymerich, ki je poln košatega drevja in tropskega rastlinstva, sredi njega pa stojijo dobro ohranjene razvaline gradu v gotsko-katalonskem slogu.

Po obilnem kosilu z domačim vinom nas je avtobus začel nositi proti pogorju Barbagia. Prešli smo kraje Aritzo, Desulo in Fonni, kjer so žene tudi med tednom še oblečene v domačo nošo. V Desulu smo imeli sv. mašo, obenem pa se oskrbeli s tipičnimi krajevnimi slaščicami.

Na večer smo prispeli v Nuoro, simpatično mesto s 40.000 prebivalci, sedež pokrajine in škofije, ki leži 546 m nad morjem ob vznožju skalnate gore Ortobene. Obiskali smo rojstno hišo pisateljice in Nobelove nagrajenke za literaturo Grazie Deledda, starodavno stolnico (kjer smo imeli mašo) in muzej sardskih krajevnih noš.

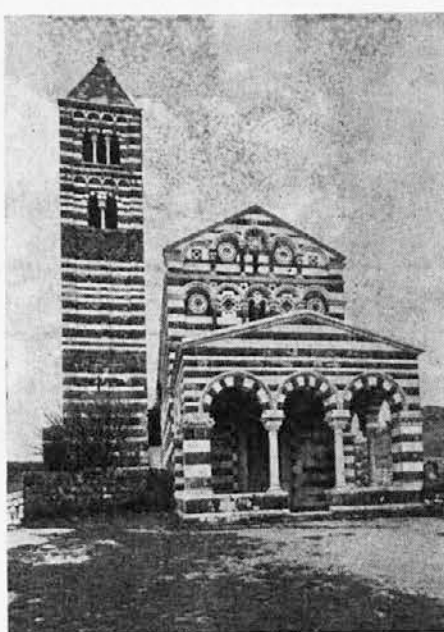
KOSILO POD KROŠNJAMI HRASTOV

Pravo doživljanje pa nas je čakalo v četrtek 24. julija opoldne. Po postanku v Nuoro smo se odpeljali v gorski kraj Orgosolo, znan po svojih sirih in živinoreji, pa tudi po prostornih hrastovih gozdovih. Ta hrast je graden (leccio), nizek in košat, ki je značilen za te kraje.

Ustavili smo se nad vasjo sredi jase, ki so ji gradni delali senco. Tam so nas že čakali pastirji, ki so na ražnju spekli dva odojka. Posedli smo po kamnih in kosilo na prostem se je začelo. Namesto krožnika je vsakdo prejel kolač stisnjene kruha, na katerega so pastirji najprej prinesli koščke salame, nato pa kose mesa. Vmes so pridno hodili okrog in natakali rdeče vino. Nato so ponudili še domač ovčji sir in potem še domače žganje (acquavite). Razpoloženje je temu primerno postalo zelo živahno. Vsi so bili soglasni, da »nam je tu dobro biti« in tudi pesmi ni manjkalo.

PROTI ZAHODU

Kar težko se je bilo posloviti od slikovitega kraja in gostoljubnih pastirjev, a program je neizprosno terjalo, da gremo

Bazilika sv. Trojice v Saccargiu blizu Sassarija. Zgrajena je v pisansko-romanskem slogu v 12. stol. Ob njej je bil mogočen samostan, ki pa je danes le še kup razvalin

zopet na pot. Čakala nas je vožnja do Alghera, mesta na skrajnem severozahodnem delu Sardinije. Spustili smo se na planoto Campidano in pri mestu Macomer zavili na cesto »Carlo Felice«, ki povezuje Cagliari na jugu s Sassarijem na severu. Imenuje se po sardskem kralju Karlu Feliksu, ki je izdal nalog za gradnjo leta 1821. Pri kraju Macomer so se Sardinci zadnjikrat v zgodovini skušali rešiti tujih oblastnikov, toda bili so 19. marca 1478 v krvavi bitki poraženi. Od tedaj so prenašali nemočno svojo usodo do današnjih dni.

Po cesti »Carlo Felice« smo brželi proti Sassariju. Nedaleč pred mestom smo zavili na stransko pot, da si ogledamo eno najlepših cerkev v romansko-pisanskem slogu: cerkev sv. Trojice v Saccargiu, ki je bila zgrajena v 12. stoletju, ob njej pa je nastal samostan kamaldulencev. Kasneje so aragonski kralji samostan razpustili (da so se polastili njegovega premoženja) in tako so od mogočnega samostana vidne le razvaline.

V mestu Sassari (150.000 prebivalcev) smo se ustavili za dobro uro. Je moderno zgrajeno in pomembno poljedelsko ter industrijsko središče. Na večer smo prispeli v obmorski kraj Alghero, kjer so nas namestili v luksuzen hotel tik ob morskobali. Za nami so bili štirje dnevi potovanja.

(Drugič naprej)

KRATKE NOVICE

Papež en dan v planinah

Velike evropske revije so prinesle slike papeževega enodnevnega izleta v planine v Abrucih. V največji tajnosti se je s spremstvom odpeljal zgodaj zjutraj iz Vatikana z majhnim avtobusom. Ko so prišli do planin, se je preoblekel primerno za hojo v hribih: lahki čevlji, bela majica, vetrovka, francoska čepica, palica. Prva postaja je bila ob gorskem jezeru. Po dolgem pešačenju se je okrepčal z obloženim kruhom. Privoščil si je tudi počitek na travi, za zglavje mu je služilo porirto deblo. Ob gorskem slapu je odmolil tudi svoj brevir. Vse to kaže, da sv. oče ni pozabil na čase, ko je hodil s svojimi študenti v Tatre.

★ Sv. oče je ločeno sprejel v Vatikanu severnoameriškega katoliškega duhovnika Jena in izgnanega nikaragovskega škofa Vega. Jena so 26. julija izpustili v Bejrutu muslimanski skrajneži, ki so ga pred časom ugrabili. Ob izpustitvi so mu izročili poslanico za papeža Janeza Pavla II., za anglikanskega nadškofa in primasa Anglije v Canterburyju ter za predsednika Reagana. Pred Jencom pa je sv. oče sprejel škofa Vega, ki je bil navzoč tudi pri skupni avdijenci ter je zbranim z ostalimi 11 škofi skupaj s papežem podelil svoj blagoslov. Vega je papeža seznanil s sedanjim položajem Cerkve v Nikaragvi.

■ Ob sodelovanju italijanske, španske in nemške policije sta bila v Zahodni Nemčiji aretirana dva Libanonci, zapletena v ugrabitev ladje »A. Lauro«. V Zah. Berlinu je policija zasačila 23-letnega Jusufa Saada, ki je bil na nedavnem procesu v Genovi obsojen na šest let in pol zapor, ker je finančno organiziral ladijsko ugrabitev ter poskrbel v Rimu stanovanje teroristov, ki so se ladje polastili. Drugi aretiranec je pa Salek Hamade, tudi 23 let star. On je v Pratu ukradel več potnih listov, s katerimi so se kasneje ugrabitelji okoristili.

Druga Craxijeva vlada

Po 35 dneh vladne krize je Craxiju uspelo sestaviti, potem ko je to spodletelo Andreottiju, svojo drugo vlado. Ponaša se lahko s tem, da je bila njegova prva vlada od vseh poveljnih najbolj dolga: trajala je kar 1.058 dni ter tako postavila v ozadje tretjo Morovo vlado, ki je prej imela »rekord« 833 dni.

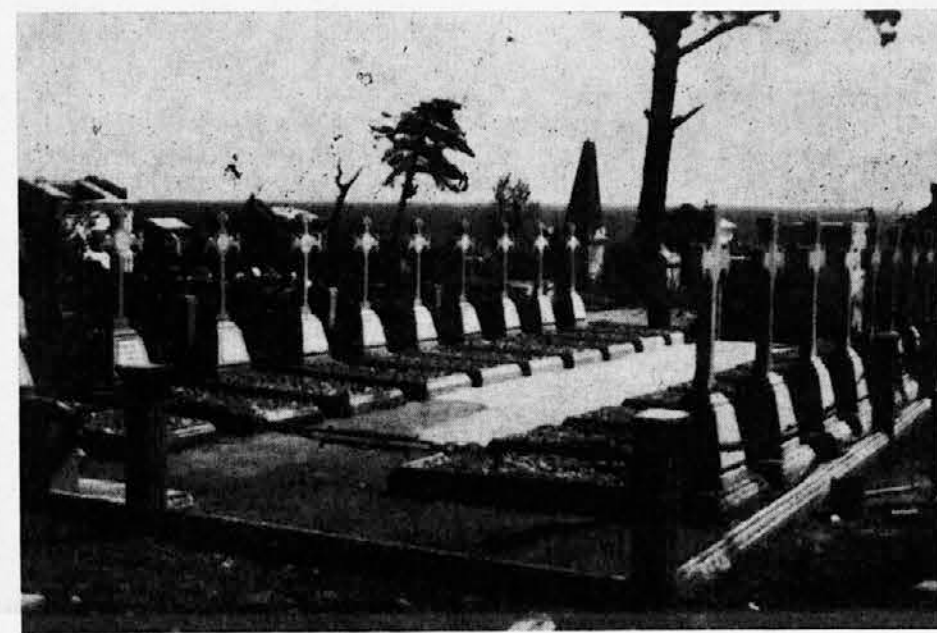
Nova vlada je štirinideseta v republikanski Italiji in četrta, ki ji ne predseduje demokristjan. Najdalje je bil na čelu vlad Alcide De Gasperi, ki je bil osemkrat ministrski predsednik z 2.691 dnevi upravljanja države. Vlade formule so bile različne, a kar štirinajstkrat je bila na oblasti enobarna demokrščanska vlada.

V novo vlado je stopilo pet novih ministrov: demokristjan Rognoni za pravosodje na mesto Martinazzolija, tudi DC; nadalje demokristjan Donat Cattin za zdravstvo. Njegov predhodnik Degan (DC) je prevzel trgovinsko mornarico, dosedanj minister Carta pa je postal spet naveden poslanec. Socialist Formica je postal minister za trgovino s tujino namesto Capria, ki bo Lagoria nadomestil v ministrstvu za turizem in prireditve. Peti no-

vi minister in sicer za okolje je De Lorenzo (PLI), ki je prevzel to mesto od Zanoneja, tudi liberalca, kateri je postal minister za industrijo in trgovino. Med nezadovoljnimi je ostal bivši predsednik DC Piccoli, ki se čuti izrinjenega.

Obnovljena petstrankarska večina se je med drugim obvezala, da bo pred junijem 1988, ko naj bi potekla naravnim putem ta zakonodajna doba, odobrila zakonsko zaščito za slovensko narodno skupnost. Da je v delovni program nove vlade prišel tudi kratek odstavek o manjšinski problematiki in Slovincih v Italiji, imata zasluge vodstvo socialistične stranke in minister za dežele Vizzini (PSDI), ki sta pritiskala na Craxija, kar so nato sprejeli vsi tajniki petih koalicijskih strank. Demokristjani zelo vztrajajo na tem, da mora vlada izdelati in nato predložiti svoj predlog parlamentu, ki naj nato služi kot politično in vsebinsko izhodišče novemu zakonu. DC očitno vztraja na tem, da vlada prevzame kolektivno odgovornost za novi zakon in se tako že vnaprej izogne političnim posledicam in reakcijam na krajevni ravni. To zahtevo podpirajo tudi socialdemokrati, republikanci in liberalci.

Na grobovih primorskih mož in fantov

Grobovi slovenskih mož in fantov na prvotnem civilnem pokopališču v Ajacciu

Od 21. do 30. julija smo se udeležili nadvse uspešnega izleta na Sardinijo in Korziko. Pri tem nam bo vsem ostal nepozaben obisk grobov primorskih mož in fantov, ki kot žrtve druge svetovne vojne počivajo na vojaškem pokopališču v Ajacciu na Korziki.

Pobudo za obisk je dal prof. Danilo Rustja, ki je bil z nami na izletu in je imel s seboj fotografijo grobov na prvotnem civilnem pokopališču v Ajacciu ter mu je bil stric, ki je bil tudi sam tedaj med vojno na Korziki, ob odhodu toplo priporočil, naj te grobove obiščemo.

V nedeljo 27. julija pod noč smo dospeli v omenjeno mesto. Naslednji dan smo si po maši v stolnici ogledali kraj. Napoleonov muzej in spomenik, za popoldne pa smo imeli v načrtu obisk teh grobov. Po informacijah naj bi bili ti grobovi na civilnem pokopališču, ki je ob glavni cesti, ki iz mesta ob obali pelje proti zahodu. Ko smo z avtobusom dospeli do omenjenega pokopališča, ki je že kar nekaj kilometrov izven mestnega središča, nam je čuvaj povedal, da teh grobov tam ni več, ker so jih pred leti prekopali, zdaj da se nahajajo skupaj z grobovi drugih vojakov na posebnem vojaškem pokopališču, ki je v sklopu novega civilnega pokopališča sv. Antona v dolini nekaj kilometrov visoko nad Ajacciom.

Treba je bilo obrniti in se vrniti v mesto. Imeli smo še kar srečo, da smo brez velikih težav našli pravo ulico in po nekaj kilometrih vožnje že izven mesta to novo pokopališče.

Čuvaj, ki ga ima v Franciji vsako pokopališče, nam je hitro pokazal kraj za civilnim pokopališčem, kjer je v vrsti devet grobov z velikimi križi in prvotnimi napisi v slovensčini, kot so bili na prejšnjem mestu. Čuvaj se je opravičeval, da še ni bil utegnil pokositi trave med grobovi.

Kako to, da je tukaj manj grobov kot jih je videti na stari fotografiji s prejšnjega pokopališča, si nismo znali razložiti, potem pa je nekdo opazil, da je zemlja za grobovi nekoliko udrta, kot da bi bili grobovi tudi tam, a brez vsakega znaka.

Mogoče se je pri prekopavanju zgodilo, da so se spomeniki iz umetnega kamna zdrobili, zato so postavili v prvo vrsto samo cele spomenike, druge pa so pokop-

pali v vrsto zadaj, pa brez kakršnega koli znaka.

Najprej smo si vse natančno ogledali in zabeležili vse napise na posameznih spomenikih, jih večkrat fotografirali od vseh strani, nato pa smo se zbrali okrog grobov. G. Stanko Kavalir je nad grobovi opravil molitve za rajne in jih blagoslovil. Vsi skupaj smo zmolili očenaš in zapeli pesem »Poglejmo še v vices«. Marškomu se je brosil oko ob misli na toliko mož in fantov, ki so hrepneli po domu in svojih dragih, pa so umrli v tujini in njih kosti zdaj počivajo raztresene po pokopališčih na Sardiniji in Korziki.

Treba je bilo naprej, o grobovih, ki smo jih obiskali, pa smo se še dolgo pogovarjali tudi v naslednjih dneh, njih slika pa se še danes pogosto vrača v spomin in je ne bo mogoče tako hitro pozabiti.

Napisi na grobovih:

1. Kogoj Josip, 1904 Miren, † 26.6.1944 Ajaccio
2. Matujuri Anton, 7.5.1926 Trnovo pri Kobariu, † 18.11.1944 Ajaccio
3. Kavčič Andrej, 1905 Tolmin, † 26.6.1944 Ajaccio
4. Ferjančič Ivan, 13.6.1903 Vrhpolje, † 20.7.1944 Ajaccio
5. Brezavšek Berto, 11.9.1923 Levpa, † 27.11.1944 Bocognano
6. Lonzarič Humbert, 1916 Trst, † 28.8.1944 Ajaccio
7. Tuljak Božo, 26.12.1921 Tuljaki (Pula), † 3.10.1944 Ajaccio
8. Nabergoj Silvester, 13.4.1901 Lože (Vipava), † 16.4.1944 Ajaccio
9. Sosič Viktor, 1923 Kozina, † 26.6.1944 Ajaccio.

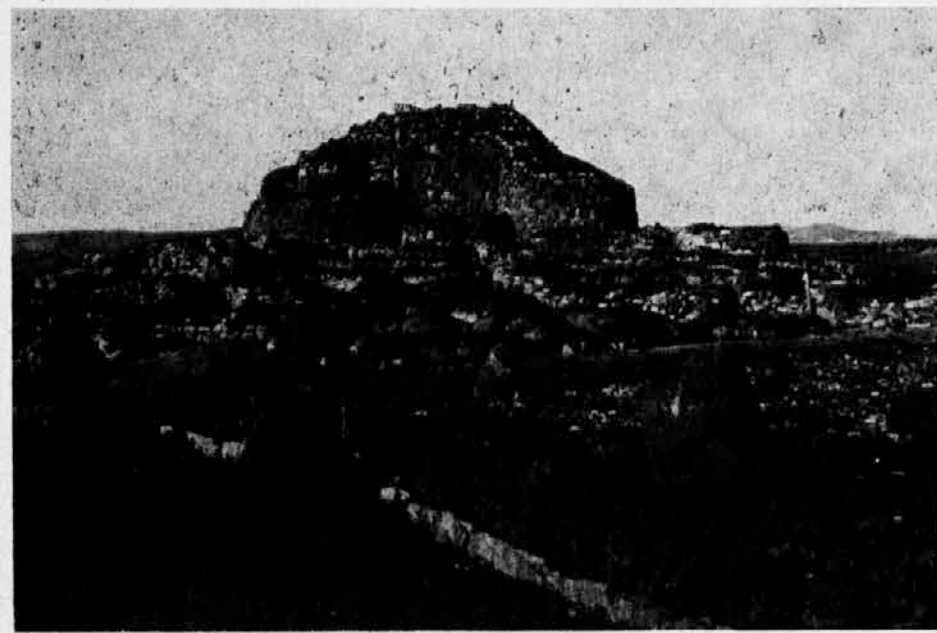
Napis sredi vojaškega pokopališča:

Ici reposent dans ces carrés les militaires de toutes armes tombés au champ d'honneur au cours des différentes campagnes ou morts en service

Prevod:

Tukaj na teh poljih počivajo vojaki vseh vojsk, ki so padli na polju slave v teku raznih vojnih pohodov ali so umrli v vojni službi.

A. L.

Utrdba »nuraghe« iz nekaj stoletij pred Kr. blizu kraja Barumini v osrednji Sardiniji

Slovenske šole na Goriškem

Že v zadnji številki našega lista smo na kratko sporočili, da je deželni odbor napovedal vsoto 8,5 milijarde lir za gradnjo središča za slovenske višje srednje šole v Gorici. Vsekakor je ta novica pozitivna in znamenje, da se bo nekaj premaknilo. Seveda je še vrsta drugih vprašanj za dejansko finansiranje, vseeno pa nam lahko pomeni izhodišče za kratko razmišljanje o teh problemih.

Že goriška občinska uprava je v svojem proračunu nakazala za triletnje 1986-88 vsoto devet milijard lir v isti namen. Danes gre vse vprašanje predvsem okoli stavbe nekdanjega Malega semenišča, kjer so sedaj nastanjene tri višje srednje šole (gimnazija-licej P. Trubar, učiteljske S. Gregorič s tečajem za vrtnarice in trgovski tehnični zavod Z. Zois) ter srednja šola I. Trinko. Goriška nadškofija namerava stavbo prodati, ne ve pa se še točno, komu in kdaj. Veliko je bilo že govora o raznih možnih kupcih. Zadnji čas se konkretno govori o tržaški univerzi, ki bi tu imela sedež za svojo novo goriško fakulteto.

Veliko se je o zadevi slovenskih šolskih stavb že pisalo. Posamezni politični dejavniki so tudi že dalj časa nastopali za ustrezno in funkcionalno rešitev. Posebej Slovenska skupnost je tu vedno odločno zagovarjala nujnost ugodne ureditve celot-

nega problema. Na deželni ravni je priti-skala na večino, naj se končno sporazumno vloži oz. izglasuje poseben zakon za odkup semenišča. Deželni svetovalec SSK je osnutek že davno pripravil, ni pa bilo prave politične volje predvsem večinskih strank za dokončno odločitev. Tako je vse prišlo do sedanjega trenutka, ko je goriški župan že predstavil načrt za gradnjo novih poslopij v južnem delu mesta, ki ga predvideva mestni regulacijski načrt (za ul. Puccini). Tudi pokrajinski organi SSK so se z načrtom že seznanili, enako glavni šolski dejavniki. Vsekakor zadnja beseda ni še padla in zadevni politični boj še ni končan.

Jasno je, da bodo naše srednje oz. višje šole morale kljub morebitni prodaji semenišča ostati v njem vse dotlej, dokler ne pride do izgradnje novih poslopij. Ni namreč možno misliti, da bi se omenjene šole porazgubile po raznih začasnih sedežih tu in tam po mestu, čeprav bi to morda kdo želel! V tem moramo enotno zagovarjati skupno potrebo po pravi in stalni rešitvi, ki naj v vsem odgovarja našim pričakovanjem!

★ **SDGZ Gorica sporoča**, da bodo uradi združenja v ul. Morelli 14 zaprti zaradi velikega šmarna ob ponedeljku 11. do četrta 14. avgusta.

Življenje, vklesano v obzidje Repentabra

Repentaborska župnija se bliža svojemu vsakoletnemu praznovanju ob velikem šmarnu. Cerkev je posvečena Vnebovzeti in je v velikošmarniških dneh že stoletja priljubljeno romarsko središče. Zadnja leta je opaziti ponovni porast števila romarjev in obiskovalcev. K temu je gotovo pripomogla tudi gostoljubnost župljanov, ki so zadnja leta prevzeli pobudo, da bi kot nekoč romarjem ponudili iz zakladnice svojih dobrot.

16. avgusta župnija nadaljuje svoje praznično vzdušje ob godu sv. Roka, zavetnika župnije. Prav je, da ob prazniku farnege zavetnika, ki je vedno v senci Vnebovzete, povemo nekaj o delovanju župnije.

Letos slavi repentaborska skavtska družina svojo 10. obletnico. Vsa ta leta je bila aktivna in je štela vedno okoli 20-30 članov. Tudi letos je taborilo okoli 25 članov na raznih taborih. Za tako uspešno delo gre zahvala predvsem voditeljem in to vse tam od pokojnega Marjana Cianijsa, prek Nevje Žerjal, Davida Zlobca, Kazimira Majevskega do sedanjih voditeljev Teota Kralja in Katje Zlobce.

Prav tako je letošnje leto jubilejno za pevsko delovanje župnije. Ženski zbor »Repentabor« in mladinski zbor »Zvonček« obhajata peto obletnico delovanja. Oba zbora vodi g. Tone Bedenčič. V tretje leto pa stopa tudi otroški zbor, ki ga vodi Loredana Guštin.

Ženski zbor vključuje 20 pevk, ki iz tedna v teden žrtvujejo čas za pevske vaje, poleg tega pa sodelujejo pri vseh dejavnostih župnije. Redno nastopajo na raznih revijah in drugih kulturnih prireditvah.

Mladinski zbor šteje okoli 30 članov. Večina jih vztraja od začetka. V zboru poje nad trideset župnijske mladine odgovarjajočih let. Zadnja leta zbor vidno napreduje in počasi sega po zahtevnejšem programu. Prav gotovo je k temu pripomogel vsakoletni seminar v poletnih dneh. Zbor sodeluje na vsakoletni reviji »Pesem mladih« ter raznih drugih prireditvah. Že drugič pa ob koncu šolskega leta zaključijo svoje delovanje z nastopom pri naših rojkih v tujini.

Po lanskem obisku na Dunaju je zbor letos obiskal skupaj z ženskim zborom in ansamblom »Burja« naše rojake na Azurni obali. Potovanje je trajalo pet dni. Obiskali smo Montecarlo, Nico, Cannes, otoke Lerins, Avignon, La Salette, Col du Lautaret, Briançon. V nedeljo 29. junija popoldne smo oblikovali službo božjo za naše rojake, nato pa imeli enourni koncert. Peli smo tudi v večernih urah v svečeni La Salette, kjer so nas tople sprejeli številni nemški in francoski obiskovalci.

Za uspešno in nemoteno delovanje gre zahvala staršem, ki v okviru odbora vodijo, se zanimajo in podpirajo svojo mladino.

V župniji sta tudi dve skupini strežnikov. Starejša višješolska in mlajša obveznošolska redno oblikujeta in pomagata pri nedeljskem bogoslužju. Njim gre še posebna skrb, zato se zanje organizira vsako leto dan zbranosti in počitnic v hribih.

Višješolska mladina se tedensko zbira

v domu Emila Westra. Tu v pogovorih in delu oblikuje svoje mišljenje, nedeljsko bogoslužje in tudi počitnice.

Letos je župnija pridobila še eno novo skupino. Ustanovili smo gospodarski svet okoli 20 mož, ki z nasvetom in delom sodelujejo pri vodenju župnije.

Skupina žena se je povezala v skrb za lepoto cerkve. Njihovo delo pa ne ostane le znotraj stavbe, temveč prehaja na celotno farno življenje. Sodelovanje vseh teh skupin se najlepše odraža prav v pripravi 15. avgusta.

Smarnice so prav gotovo vsako leto posebno doživetje, zlasti za mladino. Oddaljenost in hrib sta za starejše precejšnja ovira. To pa ne velja za mladino. Tako je cel majnik poln mladostnega petja in molitve.

9. marec je dan, ki se je že zapisal v zgodovino Repentabra. Ta dan je bilo odprtje in blagoslovitev župnijske doma, ki smo ga poimenovali po nekdanjem priljubljenem župniku Emilu Westru ob 40-letnici njegove smrti. S tem je vse to župnijsko delovanje in gibanje dobilo svoje prostore.

Marija Vnebovzeta in sv. Rok bosta v teh dneh gotovo prosila božjega blagoslova za delo, ki se vrši pod njunim okriljem. Daj Bog, da bi čim večja povezanost in sodelovanje v župniji iz leta v leto rojevalo vedno več duhovnih sadov.

T. B.

Sv. Ivan - Trst

Po dolgi in hudi bolezni nas je 31. julija za vedno zapustil dr. Karel (Drago) Martelanc. Bil je iskren zdravnik in človekoljub. Tako se ga spominjamo Svetoivančani, Njerci in Podlonjerci. K zadnjemu počitku smo ga spremili v ponedeljek 4. avgusta. Pogrebne slovesnosti je opravil openski župnik g. Vili Žerjal ob udeležbi gg. Giursija, Milana Nemaca in Dalle Pezjeja. Pogreba se je udeležilo veliko Slovencev in Italijanov, saj so se mnogi zatekali k njemu po pomoč. Njegovi ženi Pepci in drugim sorodnikom izražamo iskreno sožalje.

Mladinski zbor »Zvonček« in ženski zbor »Repentabor« s prijatelji pred knežjo palačo v Monacu

tržaške novice

SSk o zaostritvi politične krize v Trstu

Izvršni odbor Slovenske skupnosti je z veliko zaskrbljenostjo ocenil razplet dogodkov na seji tržaškega občinskega sveta v torek 29. julija. Kriza na tržaški občini in pokrajini namreč traja že predolgo, da bi bila možna kakršnakoli nadaljnja zavlačevanja.

Izid torkove seje pa daje malo upanja, da bi bil rezultat lahko drugačen od datnega zavlačevanja. V teku pogajanj je bilo namreč jasno, da so razdalje med Listo za Trst in drugimi strankami skoraj nepremostljive, tako na področju upravnih političnih programov kot tudi v zvezi s posameznimi vodilnimi mesti. Lista za Trst je tako stopila iz igre in stranke, ki sestavljajo deželno večino, so sklenile dogovor za sestavo manjšinskih odborov. Na osnovi tega dogovora so se predstavile na sejo občinskega sveta.

Na tej seji je Lista za Trst predlagala socialističnega kandidata za župana in socialistična stranka je to kandidaturo, kljub dogovoru v okviru strank deželne večine, sprejela. S tem si je tudi prevzela odgovornost za ponovno vključitev Liste za Trst v politično igro.

SSk poudarja, da si, kot vedno, prizadeva za sestavo uprav, ki bi preprečile komisarja in predčasne volitve tako na občini kot tudi na pokrajini, vendar pa postavlja kot pogoj jasno stališče o nekaterih ključnih vprašanjih političnega in družbenega razvoja tržaške pokrajine. Med temi je seveda vprašanje globalne zaščite, pri čemer ni možno nikakršno nazadovanje, ampak se morajo novi odbori obvezati, da se bodo zavzemali za odbritev zaščitnega zakona. Na osnovi te predpostavke je SSK pripravljena na pogajanja, seveda začeti s nujnim razčiščenjem v okviru strank deželne večine.

Sv. Jakob - Trst

V tej župniji so zelo slovesno proslavili god farnega zavetnika. Ob petih popoldne je bila praznična maša za slovenske vernike. Cerkev je bila polna cvetja in razsvetljena z vsemi lučmi. Pri oltarju je bilo devet duhovnikov. Somaševanje je vodil dekan Franc Vončina, ki je med mašo tudi pridigal. Ob zgledu apostola Jakoba je povabil prisotne k vztrajnemu prizadevanju za življenje po veri, za zvestobo do Kristusa in za povezavo v tople župnijsko občestvo. Pri maši so ubrano sodelovali šentjakobski cerkveni pevci. Po maši je bilo družabno srečanje v župnijskih prostorih.

Razveseljivo je, da se je za slovesno praznovanje slovenskih vernikov poleg g. Maria Gerdola zavzel sam župnik g. Mario Penco. Osebnost je povabil slovenske duhovnike za somaševanje in bil ves čas slovesnosti pri oltarju. Poskrbel je tudi, da je italijanski kaplan kot ceremonier spremljal somaševanje. Tako je g. Penco dokazal, da želi biti nepristranski župnik za vse vernike svoje župnije.

Rojan

V sredo 30. julija je v bolnišnici na Katinari umrla ga. Zmaga Pavlič, vd. Mastellaro. K zadnjemu počitku smo jo spremili ob veliki udeležbi sorodnikov, prijateljev in znancev v soboto 2. avgusta. Dočakala je 71 let.

Pok. Zmaga je bila od mladega članica rojanske Marijine družbe, sprva pri deklški, potem pri ženski. V Brunotu Ma-

stellaru je našla dobrega in razumevaločega moža. Ob takih možeh, kot je bil njen Bruno, ne bi bilo nobenih problemov in trenj med Slovenci in Italijani v Trstu. Njen zakon je Bog obdaril s dvema hčerkama Marizo in Marto. Prva ima svojo družino v Ajdovščini, druga pa v Trstu.

Ga. Zmaga je bila tesno povezana s svojo družino s slovensko versko skupnostjo v Rojanu. Vsako nedeljo je bila cela družina pri maši. Ko je ostala sama z možem, sta prihajala sama. Zavoljo sladkorne bolezni ji je močno oslabil vid in takrat ji je bil mož v veliko oporo. Povsod jo je spremljal in ji pomagal. Zato je toliko bolj razumljivo, da je zelo občutila njegovo izgubo pred dvema leti. Moževa smrt je vplivala tudi na njeno zdravje, ki je vedno bolj slabelo.

Hčerkama Marizi in Marti izrekamo iskreno sožalje. - *Stanko Zorko*

REZIJA '86

To bi lahko bilo ime prvega letošnjega tabora tržaških skavtov in skavtinj, ki je potekal ves v znamenju Rezije: prvih pet dni, sredi naporene hoje, kot daljni navidez nedosegljivi cilj, naslednji teden pa kot naravna in človeška resničnost, ki je udeležence tabora obdajala nekje sredi poti med Ravanco in Solbico, torej prav v srcu te čudovite in v nekem smislu skrivnostne doline.

Skupina kakih 25 starejših članov in članic naše organizacije (od 16. leta dalje), t.i. roverjev in popotnic, je krenila na pot v ponedeljek 7. julija. Iz Kluž (Chiusaforte) jo je peš mahnila po levem bregu Rekanice, po južnem pobočju Strme Peči (Monte Cimone) proti Montaževi planoti. Od tod jo je pot vodila še proti vzhodu čez prelaz Scalini na južno stran Montaževca sosedca, Visa. Sledil je spust do prevala, ki so ga domačini nekoč imenovali Na Plazeh, danes pa ga vsi poznamo pod imenom Sella Nevea.

Do tedaj je vsa pot potekala po levem bregu Rekanice, odtlej pa po desnem. Naši skavti in skavtinje so namreč s severne strani naskočili Kaninovo skupino, od koder je bil še daljši, a zanimiv spust v dolino Rezije, kjer je bil stalni tabor. Konec je bilo tako sicer razkošnih razgledov in obilnega zadoščenja po premaganem naporu, po drugi strani pa se je začelo redno taborno življenje s svojim ritmom in klasičnim dnevnim redom.

Predolgo bi bilo, da bi tu podrobno razčlenil ves program (ki je bil sicer delno razvit že med potovalnim delom). Poudaril bi le, da se je v glavnem vrtil okoli dveh glavnih točk, namreč Rezije in verske poglobitve. Skušali so se najprej seznaniti z zemljepisnimi, zgodovinskimi, etnološkimi značilnostmi te doline s pomočjo ustrezne literature, kar je zahtevalo precej truda in časa.

Slika pa je bilo potem nujno dopolniti z živimi izkušnjami, ki so si jih nabrali predvsem prek osebnega stika z domačini, z obiskom raznih vasi, predvsem pa prek pogovora z dvema uglednima in v teh stvareh razgledanima domačinoma, Luigiem Palettijem, vodjo folklorne skupine, in Aldom Madottom, avtorjem nekaterih knjig o Reziji. Na koncu so tudi spoznali, da je z nekoliko pazljivosti in pozornim ušesom mogoče rezijansko prav lepo razumeti in da jih tudi Rezijani razumejo, če le govorijo dovolj počasi in razločno.

Drugi važen poudarek letošnjega potovalnega tabora je bila duhovnost. Z nadomestljivo pomočjo duhovnega vodje so prek vprašanj in lastnih pomislekov poglobili nekatera poglavja naše vere. Tudi v tem primeru je bilo sodelovanje udeležencev izredno živo. Vseh nerešenih vprašanj seveda dan zbranosti ni mogel rešiti, je pa prav gotovo razjasnil marsikateri dvom in negotovost.

Tabor, ki ga je od vsega začetka vodila načelnica Eva Fičur, se je uspešno zaključil v soboto 19. julija, ne bodo pa se tako kmalo iz spomina udeležencev izbrisali vtisi Julijcev in naše Rezije.

Potovalni tabor pa je bil le prvi od taborov tržaških skavtov in skavtinj. Konec meseca se je začela pustolovska pot ostalih dveh vej, srednje (izvidniki in vodnice) in najmlajše (volčiči in verice). Srednja veja se je razdelila v dve skupini: ena tabori v Stranjah pri Kamniku,

20 let protokola med Ap. sedežem in Jugoslavijo

Dne 20. junija je minilo dvajset let, odkar sta Apostolski sedež in Jugoslavija podpisala protokol, s katerim sta uredila najnujnejše medsebojne odnose. Nekaj je popustila Cerkev, nekaj pa država. Priznati je treba, da od podpisa protokola dalje uživa Cerkev zlasti v Sloveniji določeno svobodo in v 20 letih skoro ni prišlo do hujših sporov med Cerkvijo in državo; in če so prišli, so jih brez prehudih posledic uredili.

Slovenski škofje so za 20-letnico protokola objavili posebno izjavo, v kateri pravijo: »Veseli smo razvoja položaja Cerkve pri nas... Obe strani sta se ob podpisu zavedali, da ni bilo mogoče rešiti vseh odprtih vprašanj. Nekatera vprašanja, ki še vedno čakajo na rešitev, je mogoče urejati na najvišji ravni med jugoslovansko vlado in Apostolskim sedežem. Upamo, da se bo iskanje rešitev nadaljevalo. Slovenski škofje pa menimo, da je več odprtih vprašanj, ki jih moramo in moremo reševati tudi v okviru SR Slovenije in Cerkve« (Družina 20.7.1986).

druga pa v Brcah pri Ilirski Bistrici. Najmlajši so se namenili v Log pod Mangartom, kjer so na znani jasi v zatrepu Koritnice postavili svoje šotore. Tako bo dokončen obračun letošnje taborne sezone možen šele v drugi polovici avgusta.

Dobrosrčni Jastrebo

Iz življenja naših ljudi

Marica Šček — 95 let

V Lokavcu pri Ajdovščini bo 10. avgusta letos dopolnila 95 let razgibanega življenja Marica Šček vd. Kompara.

Rodila se je 10. avgusta 1891 v Trstu. Njen oče Josip Šček je bil doma iz Gradišča pri Vipavi. Kot strojevodja pri Južni železnici se je preselil v Trst. Mati je bila Vinka Kante iz Velikega Dola na Krasu. V družini je bilo osem otrok, pol jih je umrlo v zgodnji mladosti, brat Evgen pa takoj po maturi. Ostali so trije:

1. **Vergil Šček**, duhovnik in poslanec v rimskem parlamentu ter eden najpomembnejših kulturnih delavcev na Primorskem med vojnama. Umrli 6.7.1948.

2. **Breda Šček** por. Orel, učiteljica in skladateljica mnogih cerkvenih in svetnih pesmi za zборе in samospeve. Umrli je leta 1965.

3. Zadnja svojega rodu je ostala **Marica Šček**, več let uradnica na pošti. Poročila se je s sodnikom Francem Komparo, ki je služboval v Trebnjem na Dolenjskem. Po moževi smrti leta 1967 pa živi kot upokojenka v Lokavcu. Kljub visoki starosti je ga. Marica vedno bistrega duha in dobre volje, le vid ji je zelo opešal. Vesela je vsakega obiska, zanima se za sodobne probleme, pridno posluša slovenske oddaje radia Trst A. Najbolj jo oživi, kadar pogovor nanese na delovanje njenega brata duhovnika Vergila in sestre Brede, skladateljice.

Silno se je razveselila, ko so leta 1978 v Nabrežini pri Trstu poimenovali slovensko osnovno šolo po njenem bratu Vergilu Ščeku in jo osebno povabili k slovesnosti. Še vedno si dopisuje z učitelji te šole, ki so jo tudi obiskali na domu. Z veliko ljubeznijo skrbi za grobove v Avberju na Krasu, kjer so pokopani njeni starši, brat Vergil in sestra Breda. Dokler je mogla, je šla večkrat na leto v Avber in se udeležila maše za svoje rajne. Redno je bila pri nedeljski maši v Lokavcu. Od lani dalje pa moli doma v sobi, ker si ne upa več zdoma. Domači in sosedje lepo skrbijo za njene potrebe, z vsemi ljudmi živi v miru in prijateljstvu.

Škofiji v Kopru je darovala glasbena dela sestre Brede in »Paberke« — dragocene zapiske brata Vergila.

Želimo in voščimo ji, naj ji Bog nakloni še mnogo let mirnega in srečnega življenja med nami! - *T. P.*

■ Moskva je sklenila, da v brk Helsinškim dogovorom ustavi izseljevanje Judov v Izrael. Leta 1979 jih je dobilo izstopni vizum še 51.000, lani 1.140, v prvi polovici letošnjega leta pa komaj 416. Po besedah podpredsednika sovjetskega odbora za varnost in sodelovanje Silina je že davno večina tistih Judov, ki je želela priti na Zahod, to storila in zato ni več razlogov za ponovno odprtje sovjetskih mej zanje.

Števerjan

Smrtna nesreča. V soboto 19. julija se je v kraju Riva del Garda smrtno ponesrečila najmlajša hči primarija dr. Iva Komjanca; bilo ji je komaj 20 let. Dr. I. Komjanca dobro poznajo tudi naši ljudje, ker so se mnogi že zatekli k njemu v Malcesine, kjer upravlja dobro znano ortopedsko kliniko. Dr. Ivo je brat župnika v Sovodnjah g. Marjana Komjanca in stric raznih Komjancev v Števerjanu.

Hči Elizabeta je bila namenjena na avtobusno postajo, odkoder bi se odpeljala v Trento, kjer je študirala na univerzi. Toda njen avto je verjeno zaradi prevelike hitrosti in mokrega cestišča zaneslo v steno na začetku predora ob Gardskem jezeru, kamor je zadela s tako silo, da je bila na mestu mrtva. Družina je bila še huje prizadeta, ker so malo prej proslavili uspešno opravljeni doktorski izpit Elizabetinega brata, ki je diplomiral iz agronomije.

Dr. Ivo Komjanc je poročen z Mirjam Brumotovo iz Gorice ter jima je poleg sina ostala še ena hči.

Družini dr. Komjanca in vsem sorodnikom iskreno sožalje.

(Po Števerjanskem vestniku)

Orglarski tečaj

Oddelek v Novi Gorici

Orglarski tečaj pri Teološki fakulteti v Ljubljani — oddelek v Novi Gorici — je imel zaključni nastop prvega letnika 22. junija v župnijski cerkvi v Šempasu. Ob 18. uri so se slušatelji in profesorji udeležili sv. maše, pri kateri so peli. Za dirigiranje in orgelsko spremljavo so se slušatelji izmenjevali za vsako skladbo. Po maši so zapeli Ave Mario Zoltana Kodalyja in Molitev zahvale Štefana Maurija. Nato se je na orglah zvrstilo 15 slušateljev. Čeprav je tečaj prišel z delom komaj v drugi polovici lanskega novembra in se je srečeval z začetnimi težavami, je z zaključnim nastopom opravičil svoj obostoj in dokazal koristnost za primorsko škofijo.

Septembra letos se prične že drugo šolsko leto Orglarskega tečaja. Pogoj za vpis je vsaj nižja glasbena šola ali ustrezno znanje. Marsikatera župnija je brez organista ali je ta že v letih ali pa nima dovolj teoretičnega in praktičnega znanja. Posebno župnije, ki jim je Nova Gorica bliže kot Ljubljana, naj se vključijo v Orglarski tečaj v Novi Gorici. Prijave pošiljajte na naslov: Orglarski tečaj (Župnijski urad Kristusa Odrašenika), Vojkova 59, 65000 Nova Gorica.

Kamenčki

O nekih oslih v Gorici

Pred več kot tednom dni so običajni »neznanci« pomohli popackali Kulturni dom z napisom »S'ciavi m...« Isto noč so pomagali tudi avto prof. Alda Rupla.

Zadeva je prišla tudi na sejo goriškega občinskega sveta. Nekulturno dejanje so vsi obsodili. Še boljše bi moralo biti, ko bi enostavno povedali pregovor: »Kjer se osel valja, tam dlako pusti.«

Videti je, da je nekulturnih oslov v Gorici še vedno dovolj.

(r+r)

Iz Slovenije

Duhovniške premestitve v koprski škofiji

Solkani: Jožko Benedetič je bil imenovan za spirituala v ljubljanskem bogoslovnem semenišču; v Solkan pride za župnika Vinco Paljk, do sedaj kaplan v Koprju.

Budanje: Viktor Berce je odšel v pokoj, na njegovo mesto pride za župnika Boris Čibej, župnik v Šentvidu (Podnanos).

Tolmin: Anton Strancar, župnik v Tolminu, gre v Podnanos; na njegovo mesto pride za župnika Dominik Brus, župnik v Podbrdu.

Podbrdo: namesto župnika Dominika Brusa bo za župnika Albert Strancar, do sedaj kaplan v Novi Gorici.

Košana: Ludvik Kastelic gre za župnika v Pregarju; na njegovo mesto je imenovan Marko Kos, do sedaj v Hrušici.

Hrušica: upravljal jo bo Anton Ličen, do sedaj v Pregarju.

Sv. gora: p. Filip Rupnik gre v Žabnice za pomočnika p. Božidarju; za gvardijana bo p. Dominik Ploj, do sedaj župnik v Dobovi; v pomoč mu bo p. Alojzij Kos s Kostanjevice.

Nova Gorica: za kaplana v župniji Kristusa Odrašenika bo novomašnik Silvester Čibej.

Kapela: za kaplana na Kapelo pride p. Viljem Pustoslemšek, do sedaj pri Novi Stifiti, za župnika pa bo p. Jože Urbanija, do sedaj kaplan istotam. Kaplan na Kapeli bo tudi p. Hadrijan Brajnik, ki se preseli na Sv. goro.

Pregarja: novi župnik bo Ludvik Kastelic, ki pride tja iz Košane.

Koper: za novega kaplana je bil imenovan novomašnik Primož Krečič.

Imenovanje

Dr. Franc Perko, bivši profesor v ljubljanskem bogoslovju, je bil imenovan za člana Mednarodne teološke komisije. Dr. Perko že biva v Rimu. Čestitamo!

Molitveni dan za duhovne poklice

V soboto 13. septembra bo peti škofijski molitveni dan za duhovne poklice v božjepotni cerkvi Matere božje v Logu pri Vipavi. Tema dneva bo: Duhovni poklici v službi miru. Od 9. do 10. ure molitvena ura pred Najsvetjšim, ob 10. uri somaševanje obeh škofov in duhovnikov. Med to mašo bodo bogoslovci 5. letnika sprejeti med kandidate za diakonat in prezbiterat. Molitveni dan se sklene s petimi litanijami Matere božje.

Na isti dan bo enaka slovesnost za ljubljansko škofijo na Brezjah, za mariborsko pa na Ptujski gori.

IZ KANALSKE DOLINE

Sv. Višarje

Odkar so prevzeli upravo žabniške župnije slovenski frančiškani, je tudi Marijino svetišče na Sv. Višarjah prišlo v njihovo oskrbo. Tako je bilo že pred prvo svetovno vojno. Frančiškani skrbijo, da je vsako nedeljo opoldne na Sv. Višarjah maša. V nedeljo 27. julija so pa prenesli v prenovljeno svetovišarsko cerkev tudi milostni kip Matere božje.

Ta teden je prišel na Sv. Višarje g. Vinco Žakelj, izseljenski duhovnik v Belgiji, ki pa vsako leto preživi del počitnic kot oskrbnik te božje poti. Tako je naredil tudi letos. Na gori bo ostal do nedelje 17. avgusta. Zato bo do takrat na Sv. Višarjah maša vsak dan.

Vendar so Sv. Višarje še vedno dostopne le peš ali pa z džipom iz Zajzere, ker žičnica še vedno ni nared. Vendar naj bi se zlasti mlajši ne bali peš po odpustke k Materi božji na Višarjah.

Velika skavtska route v Abrucih

Združenje italijanskih skavtov in skavtinj (AGESCI) je za ta teden organiziralo vsenarodno srečanje skavtov in skavtinj v Abrucih na planini Piani di Pezza v višini 1400 m. Računajo, da se bo srečanja udeležilo do 13 tisoč mladih iz cele Italije in tudi iz inozemstva. Zbirati so se začeli na različnih krajih Abrucov z namenom, da se po nekaj sto različnih poteh združijo vsi v četrtek 7. avgusta na omenjeni planini. Tam bodo imeli po skupinah predavanja in debate ter skavtske igre, zvečer pa tradicionalne taborne ognje. V soboto, zadnji dan srečanja, bo prišel mednje sv. oče Janez Pavel II.

»Route« je francoska beseda in pomeni »pot«. S to francosko besedo pa skavti vsega sveta označujejo potovanje po določenih poteh in z določenimi cilji, ko peš in z nahrbtnikom hodijo, se ob počitku pogovarjajo o svojih problemih, zvečer pa bivakirajo po možnosti na prostem. »Route« je namenjena odraslim skavtom in skavtinjam.

Tej pobudi italijanskih skavtov posveča nekaj pozornosti tudi televizija, ki je že pokazala razne prizore, npr. planino Piani di Pezza, prihode nekaterih skupin v vlaki, avtobusi, peš.

Ne vemo, ali se tega srečanja udeležuje tudi kako zastopstvo slovenskih skavtov ali skavtinj.

»KATOLIKSKI GLAS« V VSAKO SLOVENSKO DRUŽINO!

Koprski pomožni škof Metod Pirih pred novo župnijsko dvorano sv. Roka v Nabrežini ob srečanju duhovnikov in redovnic letos na predvečer praznika Srca Jezusovega. Praznovanje sv. Roka bo v nedeljo 17. avgusta s slovesno mašo in procesijo z Najsvetjšim ob 10. uri, ob 20. uri pa bo po večernicah župnijska prireditev za novi zvon

Repentabor vabi

Na praznik Marijinega vnebovzeta 15. avgusta bodo sv. maše ob 8., 10. uri, 11.30 in popoldne ob 17. uri. Zjutraj je osrednji romarski shod ob 10. uri, ko bo bogoslužje vodil tržaški škof Bellomi. Popoldanska slovesnost se bo začela ob 17. uri z mašo, kateri bo sledilo ljudsko petje litanij.

Naslednji dan župnija slavi sv. Roka, farnega zavetnika. Sv. maša ob 10. uri, zvečer ob 19. uri slovesne večernice.

DAROVI

Za Katoliški glas: druž. Čevdek, Lignano 12.000 lir.

Za Katoliški dom: Mar. družba 30.000; N. N. 100.000; V. J. 40.000; S. M. 20.000; F. H. 20.000; N. N. 40.000; B. S. 80.000; U. M. 100.000 lir.

N. N., Podgora: za Alojzijeveč, za Sv. goro, za Katoliški glas, za slov. misijonarje in za lačne po svetu po 100.000 lir.

Za cerkev v Števerjanu: Vera Stante v spomin svaka Remigija Korsiča 50.000 lir.

Za cerkev v Sovodnjah: Dragica Nemec v spomin prerano umrle Elizabete Komjanc 100.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: bolniki 50.000; Roza Godnič 30.000; D. C. 100.000; L. J. 30.000; Pellegrino 30.000; Rutar 30.000; G. J. 10.000; Pegan 40.000; Budin 5.000; Perot 5.000; Witine 10.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Angela Škerlavaj 10.000; druž. Giordano v spomin na hčerko Kristino 30.000; Aldo Ferluga ob krstu hčerke Eleonore 50.000; razni 29.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: M. B. ob 40-letnici mašništva g. Stanka Zorka 100.000. (Milena je darovala za obletnico smrti moža Hermana za Marijin dom 25.000 lir in ne 250.000 kot je bilo pomotoma zapisano v zadnji številki); namesto cvetja na grob Zmage Mastellaro darujejo: Anamarija Pipan 20.000, Iva Ščuka 10.000, Pina Giraldo 10.000, Albina Buzzi 10.000; druž. Urbančič za obletnico smrti mame Marije 50.000 lir.

Za Vincencijevo konferenco v Trstu: članice glavnega odbora Vinc. konf. v spomin Andreja Maverja 10.000.

Ana Vidmar, Trst: v spomin pok. Petra Lazarja za onkološki center v Trstu 15.000 lir.

N. N., Trst: ob smrti dragega prijatelja Antona Polaka za šolske sestre 50.000, za Dijaško matico 25.000 in za Katoliški glas 25.000 lir.

N. N., Skedenj: za cerkev v Radencih 100.000, za lačne po svetu 100.000 in za slovenske misijonarje 100.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: v spomin na Hilarija Požarja: sestre Marta in Zinka ter svak Darko 300.000; Nino in Mirjana Parovel 20.000; Vera Turk 15.000; Gracija Gerdol 20.000; Laura Parovel 10.000; Imelda Dekleva 20.000; Darinka Cusina 20.000 lir.

Za svetolovski cerkveni zbor: Dora Zivic v spomin Hilarija Požarja 20.000 lir.

Za Dom Jakoba Ukmarja v Škedenju: Lojzka Štrajna v spomin pok. Josipine Fornasaro 30.000 lir.

Za misijon p. V. Kosa: N. N., Opčine 20.000; N. N., Opčine 10.000 lir.

Za misijone: Marija Mahnič 100.000; Josipina Bruner 10 DM.

Opozarjamo tržaške darovalce, naj vsote, namenjene tržaškim ustanovam, sami izročijo. Za objavo pa bomo radi volje poskrbeli.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Povišane stanarine

S 1. avgustom je stopil v veljavo zakon, ki dopušča povišanje stanarin za stanovanja pred letom 1978. Zakon določa, da se smejo povišati stanarine za 4,7 % na osnovi najemnine letos julija. Ker so nastale različne razlage za stare najemnine, ali naj se vzame v pošttev stanarina iz leta 1978 ali iz leta 1977, je pristojno ministrstvo izjavilo, da je pravilna razlaga naslednja: za hiše, zgrajene pred letom 1975 se stanarina iz leta 1978 poviša s 1. avgustom za 118 %; za ostala stanovanja se pa vzame v pošttev stanarina iz decembra tistega leta, ko je bilo stanovanje prvič dano v najem.

Ali praktično: kdor je letos v juliju plačal stanarino 40.000, bo od 1. avgusta plačeval 1.880 lir več ali 41.880 lir.

Kdor je plačeval sto tisoč, bo plačal 4.700 lir več oz. 104.700; kdor je plačeval 200.000, bo moral plačevati 209.400 lir.

★

OBVESTILA

ACM - Trst vabi na mesečno mašo za edinstvo v ponedeljek 11. avgusta ob 17.30 v ul. Risorta 3. Sledi običajni program ob diapozitivih in razdelitev programov za ekumensko potovanje od 24. do 30. avgusta.

Slovenska socio-psihološko-pedagoška služba deluje v novih prostorih v ul. Slataper 18 (5. nadstropje), tel. 776266 v Trstu.

Skavtska organizacija - tržaško vodstvo veje voličev in verice sporoča vsem staršem, da se bodo otroci vrnili s taborjenja v petek 8. avgusta. Starši naj jih pričakajo ob 18.30 v Sežani pred železniško postajo.

Na Brezjah bo v soboto 16. avgusta romarsko srečanje treh dežel, namenjeno Slovincem, Nemcem, Furlanom in Italijanom. Letošnje srečanje bo potekalo pod geslom »Mir brez meja«, somaševanje pa bo vodil ljubljanski nadškof Suštar. Navzoč bo tudi tržaški škof Bellomi.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 400 lir, k temu dodati 18 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Sporod od 10. do 16. avgusta 1986

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Ribč Palungo in njegova žena«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Pesmi za poletni čas. 14.10 Klepet ob kavi. 15.00 Dekliški zbor »H. Svetel« iz Maribora. 16.00 Na počitnice. 17.00 Klasični album. 18.00 Poletni mozaik.

Ponedeljek: 8.10 Liki iz naše preteklosti. 9.00 B. Pavlovski: »West Aust«. 10.10 Trio Jess z Dunaja. 12.00 Onkraj naših ožjih meja. 13.20 Moški zbor »S. Kosovel« iz Ajdovščine. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Pesmi za poletni čas.

Torek: 8.10 Morje, zibelka človeštva. 9.00 Naključja med literaturo in fantastiko. 10.10 Violinist C. Šiško in pianist Igor Lazko. 12.00 M. Sosič: »Boginja iz sesljskega zaliva«. 13.10 Otroški kotichek. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Slovenka. 18.30 Poletni mozaik.

Sreda: 8.10 Gledališki glasovi. 9.00 B. Pavlovski: »West Aust«. 10.10 Simf. orkester RTV Ljubljana. 12.00 S potovanja po Afriki. 13.20 Mešani zbor »Ivo Lola Ribar«. 14.10 Glasbeni potret Urbana Kodra. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Slovenske ljudske pravljice. 18.30 Poletni mozaik.

Četrtek: 8.10 Povejmo v živo! 10.10 Zbor Cappella Civica iz Trsta. 10.50 A. Vivaldi: Štirje letni časi. 12.00 Poletne razglednice. 14.10 Otroški kotichek. 16.00 Beleška. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Pričevanja o TIGRu. 18.30 Poletni mozaik.

Petek: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.00 Koncert v Slov. filharmoniji v Ljubljani. 12.00 Zlet v likovno umetnost. 13.20 Bolgarski mešani zbor »Sedjanka« iz Silistre. 15.00 Iz filmskega sveta. 16.00 Beleška. 17.00 Klasični album. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 9.00 Naključja med literaturo in fantastiko. 10.10 Simf. orkester RTV Ljubljana. 12.00 Na počitnice! 14.10 Poti do branja. 16.00 Filipike in jeremijade Ivana Cankrja. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 M. Sosič: »Boginja iz sesljskega zaliva«. 18.40 Poletni mozaik.

†

V četrtek 31. julija se je preselila s tega sveta v večnost

Rozalija (Zalka) Turko vd. Štefanovič

Maša zadušnica bo v salezijanski cerkvi v Istrski ulici v torek 12. avgusta ob 18. uri.

Trst, 3. avgusta 1986

Slovenska verska skupnost pri Salezijancih ter nečaka Ida in Dušan Jakomin

ZAHVALA

V sredo 30. julija nas je za vedno zapustila draga mama in babica

Zmaga Pavlič vd. Mastellaro

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so ji stali ob strani v dolgi bolezni, posebno Solskim sestram pri Sv. Ivanu. Hvala vsem, ki so se udeležili njenega pogreba in nam kakorkoli izkazali sočutje.

Trst - Rojan, 3. avgusta 1986

Hčerki Mariza in Marta z družinama ter ostali sorodniki

Vaš Hotel

34170 GORIZIA - GORICA (ITALY) - CORSO ITALIA, 63
TELEF. (0481) 82166 / 7 / 8 - TELEX 461154 PAL GO I